

TÌNH HUYNH ĐỆ NHÀ MCNEIL

4 giờ chiều thứ ba ngày 11-2-1997, chuông điện thoại reo vang nơi nhà McNeil ở Mesa, thuộc bang Arizona, Hoa Kỳ.

James - thiếu niên 17 tuổi - vội vàng chạy đến nhắc ống điện thoại lên. James đang đợi trả lời của đại học chàng ghi danh cho niên khóa sắp tới. Sau tiếng mở đầu "Hello" James nghe người đầu giây bên kia nói:

- John đang leo lên giàn giăng dây điện cao ở gần nhà!

James nhận ra tiếng người hàng xóm, nói với giọng lo lắng.

John là em trai James, kém chàng 7 tuổi.. John bị "autiste - tự kỉ", một chứng tàn tật làm cho người bệnh khép kín, chỉ biết thế giới riêng tư. Điểm nổi bật của người mắc bệnh này là hoàn toàn vô ý thức đối với hiểm nguy. Do đó, bé John leo trèo bất cứ nơi đâu cậu thích, bất chấp gian nguy. Đã có lần John leo lên mái nhà hàng xóm và James phải trèo lên đem em xuống.

Một mối giây huynh đệ thân tình nối kết hai anh em James và John với nhau thật khăng khít. Khi John còn bé, James mang em trên vai đi dạo chơi. Đối với bé John thì đây là giây phút thần tiên, được anh mang cao trên vai. Còn đối với James thì đây là phương thế hữu hiệu nhất, tránh cho bé John khỏi có hành động bất ngờ, gieo rắc hiểm nguy và lo lắng!

Khi bé John bắt đầu có trí khôn, James bỏ ra hàng mấy tiếng đồng hồ liền dạy em các trò chơi trên máy vi tính. Sau đó, James hy sinh tất cả hoạt động bên ngoài học đường, ở nhà giữ em, đợi Ba Má đi làm về.

Chiều hôm ấy, khi nghe người hàng xóm gọi điện thoại báo tin không lành, James tức tốc chạy ra khỏi nhà. Ngoài vườn, James nhìn thấy ngay em John đang ngồi trên cánh ngang của giàn giăng giây điện, cách mặt đất khoảng 3 thước. Giàn này cao gần 40 mét. Với nét mặt trông thật vô tư lự, cậu bé John thích thú đong đưa hai chân giữa khoảng không. James hét to:

- John, xuống ngay!

Mặc dầu bị tàn tật tâm trí, cậu bé cũng hiểu được lệnh truyền có nghĩa gì.

Tuy nhiên, cậu bé không trở xuống mà lại tiếp tục leo lên cao hơn 5 mét nữa, y như thể cậu bé biết thế nào anh James cũng leo lên đó với cậu!

James quan sát giàn giây điện và bắt đầu leo. Ngẩng cổ nhìn lên, James thấy bé John cứ tiếp tục leo lên mãi. Đang leo, James nghe tiếng ai gọi thất thanh dưới đất:

- John, xuống ngay!

Thu hết can đảm nhìn xuống, James trông thấy chị Joy. Đó là Chị Cả. Joy vừa hốt hoảng vừa bất lực trước hiểm nguy của hai em đang ở trên cao: cậu bé John thản nhiên leo cho đến chóp đỉnh, còn James sẽ không leo xuống bao lâu em John tiếp tục leo lên cao.

Thấy thế, Joy chạy vào nhà gọi điện thoại đến sở cấp cứu gần nhất.

Cảnh sát, đội quân cứu hỏa và công ty điện thành phố, cả ba được thông báo và cấp tốc đến ngay tại chỗ. Trong khi đó James leo lên tới nơi John đang ngồi, tức trên chóp đỉnh của giàn giăng giầy điện thoại, cách mặt đất gần 40 thước! James nắm chặt tay em và chờ người đến đem xuống khỏi đó.

Khi đội quân cấp cứu đem cả hai anh em xuống đất thì có mẹ và chị Joy đang đứng đợi.

Nghe báo tin, bà mẹ vội vàng rời sở làm trước giờ, về nhà xem tình hình ra sao. Đây là lần đầu tiên, cậu bé John tỏ ra hiểu thế nào là hiểm nguy. Một người trong đội quân cấp cứu nói với James:

- Nếu không có James, dám vượt thẳng nỗi sợ hãi vì phải trèo cao, hẳn tai nạn không kết thúc êm đẹp được!

Chàng thiếu niên James khiêm tốn và thành thật trả lời:

- Đúng thế. Cháu đã cứu sống em cháu, vì cháu rất thương em. Bù lại, em cháu thương cháu gấp đôi. Vì em cháu thương cháu bằng tình yêu vô vụ lợi, không so đo tính toán. Vì thế, nếu có người hỏi cháu: "Cậu có phải người canh giữ em cậu không?" cháu không ngần ngại trả lời ngay: "Phải, vì tôi rất thương em tôi và em tôi rất thương tôi. Hai anh em chúng tôi thương nhau bằng tình yêu đậm đà thắm thiết".

... "Đừng hành động mà không suy nghĩ, để không phải hối hận về việc mình làm. Đường gồ ghề, con chớ đặt chân, kéo vấp phải đá. Đường bằng phẳng, con đừng ý y. Cả con cái, cũng phải dè chừng. Trong mọi việc làm, hãy biết tự tin, đó cũng là tuân giữ mệnh lệnh" (Sách Huấn Ca 32,19-23).

("Reader's Digest SÉLECTION", Février/1998, trang 44-50).

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt